

Бодљикаво Часе

БЕОГРАД, СУБОТА, 21 МАРТ 1942.

Уредништво и Администрација.
Београд, Јакшићева 4-а/II
ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА
Претплату прима »Пресек за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

Бр. 16 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

СПОЉНА ПОЛИТИКА

Аустралијанци траже Вавела

Сиднеј, марта. — Аустралијанци, неки ћутке, неки јавно желе да Вавел дође у Аустралију.

— Многи тврде да је Вавел баксуз човек, изјавио је један аустралијански политичар, али ја мислим да је он срећа за потлачено колонијалне народе. Где год се он појави, ту сунце слободно гране, а Енглези се изгубе. Зато би и ми хтели да дође до нас.

ЛАКО јЕ ЈАПАНЦИМА

Лондон, марта. — На питање новинара како тумачи неуспехе Енглеза на Далеком Истоку, Черчил је изјавио:

— Лако је Јапанцима, они су се научили да воде рат, имају искуство са Кинезима. Али нама је тешко, ми нисмо научили да ратујемо, јер је увек било дољно офанзивних народа, који су вадили кестење из ватре за нас.

КАО ЦЕЗАР...

Њу-Делхи, марта. — Храбри стратег повлачења, генерал Вавел, под притиском јапанских успеха, постао је ћутљив и скроман у својим брљањима. Сада, после пада Холандске Индије и Рангана, он је изјавио као некада Цезар, кратко и јасно:

— Дођох, видех, — побегох!

БОЗ НИЈЕ НАДЛЕЖАН

Лондон. — После позива Чандра Боза Индусима да не верује више обећањима Енглеза, и да је дошао тренутак да се Индија ослободи британске тираније, Черчил је одговорио:

— Не разумем шта тамо неки Чандра Боз може да говори Индусима, када је свима познато да је наш вицекрал прави представник Индије, и да само он има право да говори у име Индуса. Наш вицекрал је у толико више надлежан што никада не би позивао Индусе на устанак против Енглеске, пошто је и он сам Енглез...

ОТКУД МОЖЕ...

Вашингтон. — Пошто је неколико ратоборних удружења банкара, индустријалаца и ратних профитера послало Рузвелту резолуцију са молбом да Јапанцима и осталим непријатељима једном за свагда покаже зубе, велики претседник је преко рада одговорио:

— Како да покажем непријатељима зубе када је свакоме познато да ја имам лажне вилице!!!

ОН ЈЕ УСПЕО

Кјубишев, марта. — Јуче је Чугашвили-Стаљин добио писмо од неког друга Ивана Ивановића Абуткова, у коме му исти јавља да се са својих пет красноармејаца налази у Берлину.

— И тако сам ја, друже Стаљине, ипак успео да уђем у Берлин, али као ратни заробљеник, пише на крају писма Иван Ивановић Абутков.

ПРОМАШЕНИ ЦИЉ

Калкута, марта. — Британске трупе су поново постигле успех приликом повлачења из Рангана. Једина је незгода била у томе, што су промашиле циљ.

Наиме, приликом успешног повлачења из Рангана два брода су имала за циљ Калкуту а опипали су морско дно.

ЛОНДОН ДЕМАНТУЈЕ

Лондон, марта. — Рајтер јавља: Поводом сукоба регуларних

трупа и Индуза у области Куни-
заве овлашћени смо да изјави-
мо:

— До сукоба је дошло услед
народног весеља које је настало
приликом примања вести да сер
Старфорд Кріпс долази у Инди-
ју. Пошто је весеље узело ши-
рег маха наше трупе су морале
силом да га спрече.

Све друге вести не одговарају
истини.

Нова тактика

Калкута, марта. — Британске трупе на Далеком Истоку боре се новом тактиком, већ опроба-
ликом примања вести да сер ној у Либији. Најпре нападну не-
пријатеља, а затим се брзо по-
вуку у нове положаје, па опет
нападну непријатеља, па се пову-
ку, и тако непрестано напредују

Где су многе рупе...

— Па како да запушим све ове рупе са једним јединим чепом, који је, уз то, сасвим труо!!..

Доживљај у лондонској магли

Густа магла покривала је рушеvine Лондона. Магла је била та-ко густа да су полисмени, који су контролисали замрачење гра-да, морали да пале своје лампе да би видели светлост која још није по закону угашена. Обале Темзе биле су пусте. На поруше-ним доковима пушили су се по-следњи остаци прекоморске ро-бе. У тренутку када је на Пар-ламенту потмуло одјекнуло два-наести ударац, један човек, ше-шира натученог на очи, и завијен до ушију у кишни мантил боје енглеског оптимизма (тамно си-ве боје) изби на кеј и поче се суморно шетати по рушеvinама. Цела фигура тог човека, његова погрђљена леђа, тешки кобрачи и угашени сјај очију, одава-ли су такву тугу и потиштеност да један полисмен, који је про-лазио туда, застаде да га осмо-три. Непознати се све више при-ближавао тамним таласима реке.

— Самоубица! — сину у гла-ви полисмена, и он журно при-ће непознатоме. — Центалмен, с-каните се своје намере, Живот није тако црн као што га ви за-мишљате.

Непознати му се окрете.

— Гледајте ви свеја послу. Зар не видите у каквој смо ми ситу-ацији?

— Знам — настави доброћуд-но полисмен — али још нема разлога да скачете у реку. Ето, колико је Лондон бомбардован, па ипак је остало неколико це-лих кућа.

Главни уредник: Светомир Сто-јановић.

Уредник за илустрације: Тео-дор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Телефон редакције: 25-592.

Штампа: Штампарија „Луч”, Београд.

— Да, али моја је срушена.
— Добро — настави стрпљиво полисмен — изгубили смо до-ста или Индија још није освоје-на.

— Ви, значи, желите да одло-жим смрт за још неколико да-на!

— Лепо — настави полисмен са напрезањем — али не забо-равите да се Америка ангажова-ла за нас.

— Оnda сам требао да се у-бијем још на дан уласка Амери-ке у рат.

— Речимо — настави поли-смен, савлађујући се са муком — али помислите на нашу поноси-ту флоту.

— Оnda је то још један раз-лог више да скочим у море јер ћу на његовом дну моћи да ви-дим ту нашу поноситу флоту.

— Оnda — настави полисмен, осећајући да му нерви трепер-е — кад већ презирете смрт што се не пријавите за нашу војску?

— Право, ја сам богаташ па не служим војску, а друго, где ста-ви видели да неко може у на-шој војсци да погине?

— Знам шта вама треба — ре-че полисмен са усилјеним три-умфом. — Ви сте убеђени да сте најутуџенији човек у Енглеској, међутим идите сутра у Доњи дом и погледајте Винстона Чер-чилда. Он је тако жалостан, један и бедан, да ћете ви према њему да изгледате као човек који се распада од весеља.

— Не, то не могу — одго-ри суморно непознати.

— Дођавола! — дрекну поли-смен, не могући више да се уз-држи. — А зашто не можете, го-сподине?

— Зато што сам ја Винстон Черчил!

ЗАГОНЕТКА

Час је бело
Час је роза
Нит' се једе, нит' се пија
Некад бистро као боза
Чик погоди шта се крије
Ко га троши, нема лека
Не помаже апотека
Тешко оном ко га чека.
(чоуен ёкенрн)

Пушку има, војник није
Са речима само бије
Тешко оном кога брани
Не одбрани — ал' сахрани!
(енглески)

ДОБАР САВЕТ

Демократије. — Рабин Нисим се прочуо као веома паметан чо-век. Глас о његовој мудрости до-ће и до ушију Горњег дома и Лордови позваши Рабина да га питају за савет.

СТРАХ ОД ПРОЛЕЋА

САВЕЗНИЧКЕ ПРИЧЕ

ЈАНИ РАТНИЦИ

Лондон. — Енглески пуковник врши смотру војника. Свакоме поставља по неко питање. Зау-ставља се код Џона Смита.

— Од кад сте војник? — пита генерал.

— Од почетка рата.

— На коме фронту сте били.

— Ни на једном.

— Како то, дођавола.

— Па како да будем на фрон-ту кад сам био непрестано уз вас као посилни.

— Раби — рекоша му — Јапанци хоће да нам узму Аустра-лију. Шта нам ти саветујеш?

Рабин је размишљао неко вре-ме па одговори:

— То је врло престо. Треба да пренесете тапију Аустралија на ваше жене.

НАШ ЛЕКСИКОН

БУРМА

Да је ова Бурма златна, не треба ни сумњати, пошто су је Енглези држали у својим рукама. То је била нека врста венча-не бурма, али пошто је енглески центалмен, као муж, живео од жениног рада и труда, ту скоро је дошло до коначног развода.

Генерал Вавел, који је био по-слан од стране Англиканске цркве, у име архиепископа Кантер-беријског, да спроведа између супружника измирење, доживео је неуспех пошто је млада, опе-љешена и опљачкане, одбила сваки споразум.

Пошто Бурма производи углав-ном пиринан, Енглези су изјави-ли да им се више не свиђа су-тилијаш, и повукли су се у Инди-ју да тимо за извесно време по-праве стомак ананасом и баста-ном. Постоје знакови да ће та-мо ускоро сасвим да обера бо-стан пошто је њихов апетит сву-да познат. Што се тиче Чанг-Кај-Шека, он је из Бурме доби-јао пиринач чија су зrna била у главном произвођена у Енгле-ским фабрикама муниције. Како је обичај да се весеље испољава пуцњавом само за време свадбе а не и за време разво-да, то Чанг-Кај-Шек неће више имати прилике да пуца. Бурма је одлучила да живи независно и слободно, од свог сопственог прихода, јер је боље бити ра-спуштеница него удовица Енгле-ске Империје.

Наше прилике@ней прилике

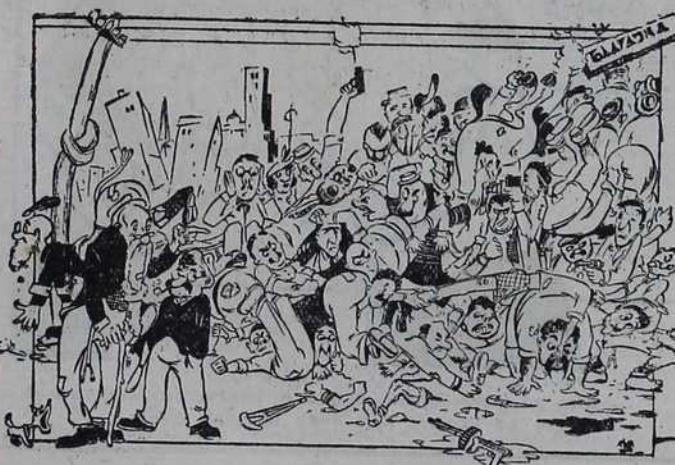
КОРЗО ПОСЛЕ НОВЕ НАРЕДБЕ

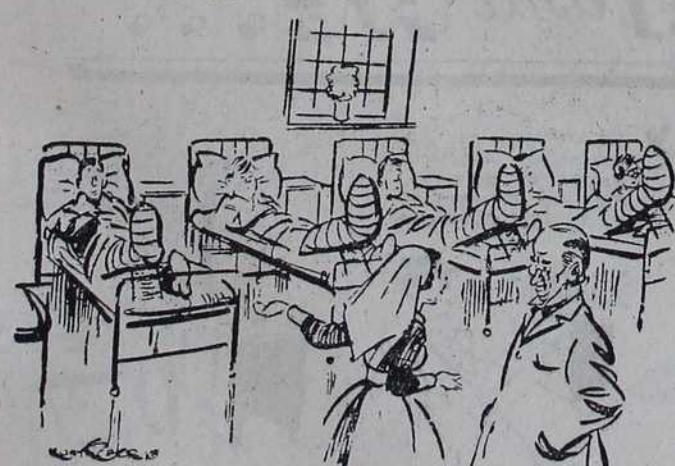
Савремени разговори

— Хоћемо ли на партију покера!
— Хвала... Не чисти ми се снег!

— Око чега се ови туку! Око намирница!
— Не. Око позоришних карата.

— Ко су ови?
— Футбалери.
— !!
— Неко им је ставио камен у лопту.

Савремена лира

»УЛИЦАМА КРУЖИМ...«

Улицама кружим
Да свој дуг одужим
Али тешко оном
Коме руку пружим.

Већ осам држава
Однесе поплава.
Ко се са мном свеже
Нека у гроб леже.

И код мене сада
Попустио конац
Пропаде сва нада
Јер напрсо лонац.

Черчил ми је име
Ал' кад нисам здраво
Ко је мени пришо
Однео га ћаво.

Савремена енциклопедија Британика

Атлантик — види Пацифик.

Батина — најчешчи Ромелов
поклон нашим трупама у Африци.

Напредовање у Либији — и то
наше за мало бејаше.

Очинлек — човек који позитивно
зна да батина није из раја
изашла.

Пацифик — изложба наших и
америчких олунина.

Радио Бостон — најновији ли-
ферант бајки за малу децу.

Рангун — почетак краја наше
владавине у Бурми.

Сребролубље — уобичајена ос-
собина наших лордова.

Нови глаголи

Денкерковати — проћи кроз
пакао — или, пакао угледати.

Паризовати — осетити пријатељство Енглеза на својим леђи-
ма.

Радиобостоновати — измишља-
тине лиферовати.

Рајтеровати — лажи протури-
вати.

Сингапуревати — оружје по-
клањати.

Чунгкинговати — пасти под сте-
чај.

НОВА ПОРЕЂЕЊА

Бежи од рада као Енглез са
фронтом.

Крије робу као Американци
ратне бродове.

Не зна за страх као Енглези за
победу.

Пун је свега као море англо-
саксонских бродова.

Разуме се у стратегију као Ен-
глез у географију.

Скренуо је с пута као риом-
ски процес.

Тврдоглав је као Нокс у дава-
њу демантија.

Трпи као Мак Артур на Фили-
пинима.

ШТАМПАРСКЕ ГРЕШКЕ

Од силнога рада на лицу му
се појавиле велике грешке (гра-
шке) зноја.

Келнер, донесите ми торбу (чорбу), само да није врела.

Да заслади ручак поје је пар-
че пете (пите).

Цело то вече провео је са сво-
јом драганом у бари (бару).

Са таштом (ташном) под ми-
шком оде на станицу да дочека
ташну (ташту).

Ударила га је тако сило по
глави концем (лонцем), да се о-
несвестио.

Позоришна ћига

Почело је тиме што је »Елгак« у друштву »Несуђених Зетовак« присуствовала »Фигаровој женидбик која се изненада претворила у »Валпургиску ноћ«. Тако су »Усред бела дана« затутили »У долину Мораве«, где су нашли »Жизелу« како се ондулира код »Севиљског берберинака«. У ствари то је било »Смучаче на суву«. Али »Супруга«, која је била велика »Избирачица«, и ако је нашла да је њен »Ћидок« лицемеран као »Тартифик« мислила је у себи »Посао је посао и желела је да се не про-
веде као »Зона Замфирова«, већ да са »Вертером« проведе »Јубилеј у цветној Шпанији«. Али љубоморна »Тоска« сматрала је да су »Сто милиона долара«, стављени у изглед као мираз, најобичнија Подвала, а нарочито због тога што су њој и »Улични свирачи« рекли да су то »Све саме лагарије«.

ЛОКАЛНЕ ВЕСТИ

Није интересантно. — Пошто није дозвољено вешање на трамвајима публика је врло нездовољна, па један велики део грађана, за инат, иде пешке.

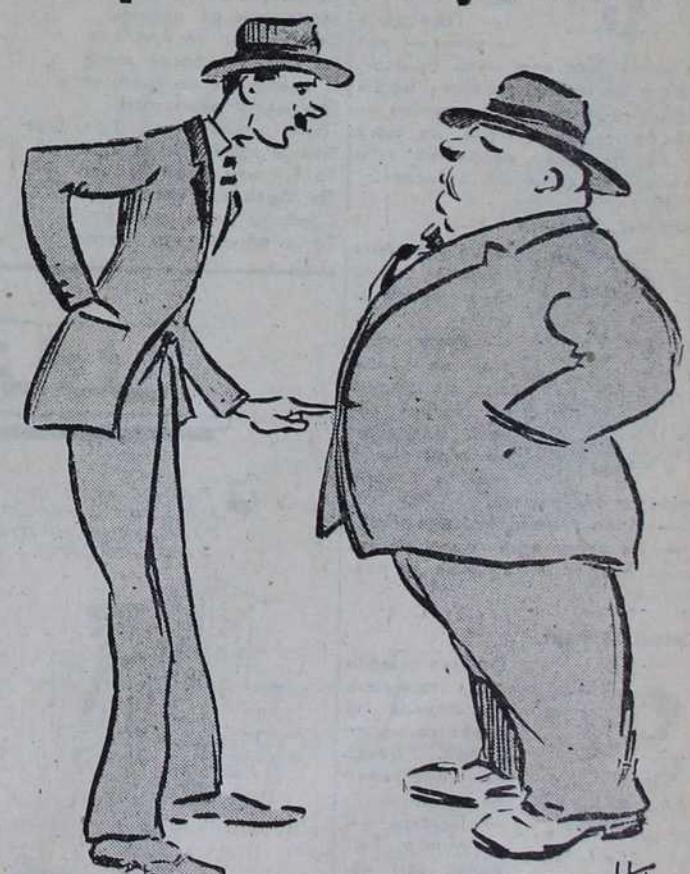
Гост за осуду. — Неколико лопова после успешно извршене крађе, лумповало је у кафани и полиција их је баш тада ухапсила. Овај гест полиције наишао је на осуду у лоповским круговима пошто није право да се лопови цабе муче, а не могу да уживaju.

Преображење. — Многи Београђани, који до скора нису веровали ни у Бога ни у људе, почели су да посте цео ускршњи пост, па се спремају чак и да се причесте.

Пожртвовање. — Татице и мајице, златне београдске омладине, која су пописана за радну службу ученили су колективан корак да се њиховој децији повери један врло важан задатак. Наиме, ова омладина је спремна да са својих прозора контролише ницање поврћа у башти. Услов је само да се остане на асфалту, пошто одлазак на село, квари тен и руке.

**Претплаћујте
заробљенине на
„БОДЉИКАВЕ ПРАСЕ“**

Кратко и јасно

— Защто свуда ћудиш коњско месо, а сам га једеш?
— Па зато да би ~~да~~ више било за мене.

о НЕДЕЉЕ до НЕДЕЉЕ

Недеља, 15 март

Прорадили ових дана трамваји. У канцеларији данас, око 9 часова улази шеф а један наш колега пристиже на посао.

— Зашто сте задочнили? — пита строго шеф. — Целе зиме сте по оном кијамету долазили тачно, а сада...

— Знате г. шефе — каже наш колега — зимус сам ишао пешке а сад се возим трамвајем...

Понедељак, 16 март

Шетам се данас по пијаци и разгледам цене воћу. Код једног пивара стоји неки господин и пазар.

— Паклене цене — кажем ја. — А, не, варате се, господине одговори љубазно мој саговорник. То су рајске цене, и да су увек биле такве, ми бисмо живели у рају.

— Како то?

— Погледајте цене ових Јабука, па реците искрено дз ли би наша прамјака Ева имала рачуна да их купи и да једну поклони Адаму!?

Уторак, 17 марта

Данас, док смо стајали у реду за цигарете, чуо сам овај разговор. Два господина говоре о једном трећем.

— Море — каже један — он ми се нешто много прави Енглез.

— Што? — пита други. Да није измлатио неког свог бившег пријатеља?

Среда, 18 март

Сратим данас код неког берберина да се обријем. Човек види нову муштерију, па се ужурбао око мене.

— Господине — каже — ако се нисте још код мене бријали. Бићете веома задовољни мојим перфектним радом, а ако сте се већ бријали код мене, не могу да вас се схватим вероватно зато што су вам ране већ зарасле...

Четвртак, 19 март

Једна отмена госпођа жали се мојој рођаци:

— Знате прости, не знам шта да радим са својим сином. Непрестано седи сам у соби и говори најпогрдије изразе.

— Побогу, госпођо, а зашто? — Па забранише корзо, па сиroma младић нема скиме да разговара...

Петак, 20 март

Отишао један мој пријатељ код лекара. Не осећа се нешто добро. Лекар га прегледао па га пита.

— Пушите ли? — Много. Баш данас сам набавио кутију цигарета...

— Оnda морате се мести да прекинете пушење. Дуван је веома шкодљив и... и, узгряд буди

речено, оставите мени као хонорар ту кутију цигарета.

Субота, 21 март

Улазим у један ресторант, а келнер ми притрчава са јеловником.

— Господине —

— каже — на

ша кујна је из

врсна. Шта же

лите да вам се

донесе.

— Мени је све

једно. Изаберите ви сами.

— Опрости, ја нисам ни за

вирио у јеловник.

— Како то?

— Па просто. Ја овде само ра

дим, а храним се код куће

и пазари.

— Паклене цене — кажем ја.

— А, не, варате се, господине

одговори љубазно мој сагов

орник. То су рајске цене, и да

су увек биле такве, ми бисмо

живели у рају.

— Како то?

— Погледајте цене ових Јабу

ка, па реците искрено дз ли би

наша прамјака Ева имала рачу

на да их купи и да једну поклони

Адаму!?

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

Од Мурманска до Гвинеје

И Јенки се сада жала

Јапанци се баш не шале,

Где дохватае, млате свуда.

У Азији триста чуда:

Два ортака вид'ли беду

Па сад мисле: Ко на реду!

Код Рангуна зорт и вуна

А на Јави криза пуна

Пацификов трема веје

Од Мексика до Гвинеје.

* * *

На Истоку мраз већ слаби

У пекину медвед граби

Јер сад прича слабо важи

Не помажу више лажи

Зимус су се вести чула

Све од Туле па до Туле

Сад сви виде стварност ову

Немци мирно у Харкову

Москва лаже три месеца

То сад виде већ и деца

Све »успесне права збрка

Чим пролећње сунце грane

Лагање ће да престане

И почеће штетња мала

Чак до Волге и Урала.

* * *

У Европи све под конац

Британски је прск'о лонац

Место војском спас да тражи

Лондон шаље само лажи

И док виски мирно гутка

Он у гужву друге тутка

Ко изгута на те речи

Мора очи да избечи

Све народе те пропале

Из Лондона после жале

И цвеће им на гроб носе

Приређују парастосе

Париз главни град Француза

Пун је крви, пун је суза

То Енглези борбу воде

Да Французе волосободак

Слобода је та дивота

То је збогом од живота.

* * *

БЕОГРАДУ СЕ

НАЧАРЮ ТИМНАЗИ-

СТА КОЈИ ЈЕ ПРО

НА ИСПИТУ.

ДИРИС

ВЕРИДОВИ људи не чекају

НИКАВЕ ЖИВОЋЕ НАМИРНЯ-

ЦЕ, ВЕЋ ПОЗОРНИНЕ

КАРТЕ.

ХОТЕЛСКИ ЛОПОВ У ЗАТВОРУ

Ургаћен ВИШЕВИ

— Зашто ли, Боже мој, на службе жене војску?

— Зато што би хтели сваког месеца да мењају униформу.

♦♦♦
Мама је обећала синчићу по-клон за његов рођендан.

— Купи ми железницу, мама, каже синчић.

— Опет играчку! љути се мама. Више волим да ти купим неку корисну ствар.

— Па то је корисна ствар!

— Корисна ствар, играчка?

— Па јесте, кад је будем добио, нећу ти више досађивати.

♦♦♦
Жено затвори већ једном уста или...

— Шта »или«?

— Или затвори барем прозор!

♦♦♦
Једна дама уђе у радњу и запита:

— Имате ли мајмуна на про-дају?

— Како не милостива. Идем одмах да позвем шефа.

♦♦♦
Лекар: — Шта мислите, госпо-дине попо, хоћу ли доћи у рај?

Поп: — Можда, ако ваша па-цијенти нису заузели већ сва места.

♦♦♦
Изгледате врло добро! Сигурно сте за време празника били негде на одмор?

— Бога ми јесам!

— Јесте ли ишли у брда или на море?

— Не остао сам овде. Само су моји повериоци ишли...

♦♦♦
Јелице, кога ћемо данас позвати на ручак?

— Позови све познанике које желиш, само немој г. Јованови-ћа, јер колико је неваспитан могао би још и да дође.

♦♦♦
Драги Љубо, молим те, по-зајми ми твој револвер!

— Побогу Стево, шта мислиш са револвером?

— Ах, не могу више. Живот је толико страшан, за сваку пару мора човек толико да се мучи. Зато ми не остаје ништа друго...

— Да, да, разумем те већ. Да-ћу ти револвер, али молим те, буди добар, па ми после доне-си заложницу од њега.

ХОТЕЛСКИ ЛОПОВ У ЗАТВОРУ

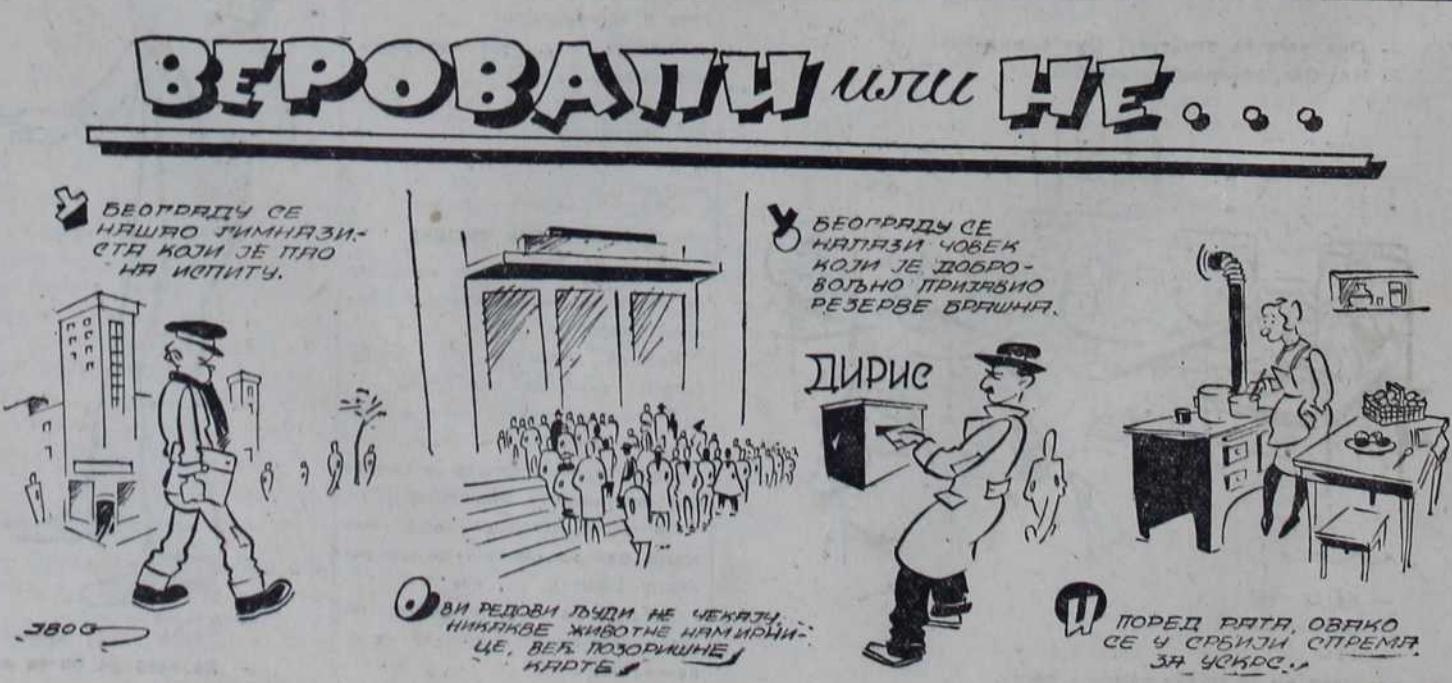

ЛОНДОНСКА ПРИЧА

— Шта да јавим преко радика о новом бомбардовању?

— Јавите да уопште није било никакве штете.

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

www.unilib.rs

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

УБИЛА СЛАНА КАТРАН

Теро Ера катран кроз Зајечар. Наишаш неки трговац па почев да се погађа:

— Ама, што тако, Еро, скупо цениш катран? Јевтиње си досада продавао.

— И јесам, али га ове године уби слана, рече Ера уверен да овај не зна како се прави катран.

— И нека је срећно! одговори трговац, и купи катран, плашећи се да доцније не поскупи.

ЧУЋЕ СЕ

У једној паланци обијач је нуку стругао турпијом катаџац на једном дућану. Наишаш стражар и зачућен стао поред њега, па га упитао:

— Ама, болан добри човече, шта ти то радиш?

— Ето, гудим уз гусле, одговори обијач.

— Грмни ти то мало јаче, те ти се гусле нимало не чују!

— Чуће се сутра, одговори обијач и настави рад.

ДРУГИ ЧОВЕК

Моца улази у кафани и погручи литар вина. Келнеру нареди да му донесе уз вино и пет чаши.

— Шта ће вам, молим фино, пет чаши кад сте сами?

— Та знаш, кадгод попијем чашу вина, постанем сасвим други човек.

— Али шта ће вам толике чаши?

— Та ваљда нећу пити и за другог човека?

РАДОСТАН СУСРЕТ

У једном ресторану на железничкој станици сретоше се два пријатеља:

— Баш сам задовољан што те видим! рече онај што је допутовао. Хочеш ли да узмеш нешто?

— Хвала лепо, драге воље.

— Оnda добро, ево ова два кофера, узми их и отпрати ме до куће.

НА КОРЗОУ

— Госпођице, кад имате тако дивне груди... Дозволите да пођем са вама?

— Уклоните се док вас нисам треснула амрелом!

— Опростите, молим вас! Нијам видео да носите амрел.

ИСПОВЕСТ

Један чобанин се исповеда:

— Велечасни, имам нешто да вам кажем.

— Јеси ли пазио на заповести свете цркве?

— Нисам, велечасни.

— То је врло рђаво! Јеси ли пазио на божје заповести?

— Нисам, велечасни.

— Па, несрћениче, на шта си онда пазио?

— На краве, велечасни.

ИЗЈАСНИО СЕ

— Молим вас, господине Мико, да се изјасните, хоћете ли да се ожените мојом ћерком или...
— Више бих волео оно друго.

Добра дијагноза

— Лекар је прегледао мој језик...

— Па шта је нашао?

— Наредно је одмор.

РАЗУМЕ СЕ У ИСТОРИЈУ

— Раци ми ко је био Луј XV?

— Фабрикант намештаја.

— Како?

— Па ми имамо његов намештај.

ПРОБА НА ПАЦИЈЕНТУ

Лекар: — Дакле, лек, који сам вам препоручио, добро вам чини.

Болесник: — Одлично, господине докторе.

Лекар: — Е, онда ћу и ја то исто узимати, јер, знајте, ја патим од исте болести, као и ви.

ДА ПАЗИ НА РЕД

Загаламиле учитељице Основне школе на Преком Шору у Шапцу о некаквој врачари, која је многима бацала карте, гледала у длан и погађала судбину.

Једна учитељица, чисто хвалишући се, каже:

— Мени је гледала у длан и пропрекла ми је да ћу се идуће године удати и добити мужа и дете.

А Јанко Веселиновић јој се окупреће и рече:

— Само знате шта, госпођице, пазите на ред.

— Како на ред? упита учитељица.

— Па тако, одговори Јанко, гледајте на ред: да прво добијете мужа, па онда дете.

ПРОФЕСОРСКА ПОСЛА

Професор на часу предаје ѡаџима, гледајући расејано кроз прозор:

— Тврди се да је Римски историчар Тацит отрован. Ова чињеница још никим није доказана, а и у историји, коју је сам Тацит написао, о овоме се ништа не говори.

ИЗЈАСНИО СЕ

— Молим вас, господине Мико, да се изјасните, хоћете ли да се ожените мојом ћерком или...
— Више бих волео оно друго.

— Ко то каже да ја варам на картама!

БОДЉИКАВО ПРАСЕ

ЈАНАЋКОВО ПИСМО
из Лесковац

Еве ме: дошаја сам од куде Лесковац да би видеја шта је сас ти ваши белиградски корзо-ни. Ви сте, бре, јагуриде ниједне, једино српски човеци што си ич не работите. Лепо си вика овјеја гурави народ: На неког рат, на неког брат. Е тој брат, то је за Белиградјани. И кад је понај-цврсто, ви потрефисте да је по-мекачко па искате на куде ла-довину.

Ишеја сам јучер по корзо-ни, искочија сам на куде Калемегдан и салте сам видеја трепетљи-ка и гушодавке сас пелцови и бундице, намацкане и мезносло-васте какој да је све потаман и ко да неје овеја ратна гурама у цел бели свет. Из сваку балту се чује појење а у кафанае не мож' место да уфати какој да је неки големи празник. Кој бре ку-де вас знаје када је работни дан а кад је празник. Теферич ли је овај, бакл ли је, лојзе ли је па да си одете по цел бели дан и да си тепате але, јомпти ниједни. И ви очете да биднете гла-вућа на овеја гураву српску ра-ју а ич си не мислујете какој ми живујемо у внутренос. Сваки је

ИСКРЕНОСТ

— Извините, ме, драги прија-тељу, што пишем слушајући вас; не волим да губим време.

ПОГРЕШИО АДРЕСУ

— Помозите ми, г. докторе, радим као коњ, једем као вук, увече сам умoran као пас, а не могу да спавам. Шта да радим?

— Обратите се марвеном лекару.

УСЛОВНО

— Знам да су вас отпустили зато што сте прислушивали на вратима, рече »Милостива« де-војци.

— О, госпођо!

— То ми је свеједно.. само, задржају вас једино под усло-вом, ако ми тачно поновите све што будете чули код господина, кад ја нисам код куће,

БАШ ЗАТО

— Али ја вам, господине, мо-рам рећи унапред да моја ћер-ка не доноси никаквог мираза.

— Не мари ништа, ни најмање!

— Како? Па то је дивно, ви сте прави идеалиста.

— Да, с једне стране ја сам идеалиста а с друге не мислим да се оженим вашом ћерком.

бра запеја да си напраји паре и да си уфати неки ћелепир а кој те питује за народ.

Ал' и на попу има поп, па је зато накачија овај рат да и на куде Белиград занги мечка. До-ста је бре играла пред нашу ку-ћу а ви се салте смејете и пра-јите фицови због зашто је на куде вас поубаво. С'г неком да ли викати: да је с'г полоше? Оно јес да ми не пријало журови о-на мешикава пуха и има све за једење и пијење какој да није рат. И масно и сласно! Ал' на куде нас унутреност сваки ра-боти башку и онија Јуде и Ко-јофе од црну берзу ич ни не могу, због зашто сваки има на куде дом разни зарзати а ви с'г има да си учите какој се земља преврће. С'г или шницилу и кромпир у саксију да садите а ћулови и каранфилићи има да гледате по контрафа. Ко се смеје от позади, смеје се понајслатко.

Још би писаја али морам да си фаћам ред за тутун, због зато у здравље у другу суботу.

Ваш Јанаћко
од куде Лесковац

ОН ЗНА ИСТОРИЈУ

У браку г-ђе и г. Петровића било је свађе од самог почетка. Двадесет и пет година непрекидно.

Сутра је наш венчани дан, рече жена, требало би да про-славимо нашу сребрну свадбу!

Боље је да причекамо још пет година, одговори муж.

— Зашто?

— Јер тада ћемо моћи да про-славимо тридесетогодишњи рат!

НЕКА САМИ РЕШЕ ПРОБЛЕМ

Краје је време да се оже-вите већ због ваших поверилаца.

— Како! Ако је мојим повери-оцима потребан новац, нека се сами ожени.

ПОЗНАЈЕ СЕБЕ

У гостионицу уђази познати ви-нарски трговац и затражи ручак.

— Желите ли вина, пита кел-нер.

— Из чијег је подрума?

— Из вашег, одговори келнер.

— Дајте ми, онда, чашу пива!

РЕШИО ПРОБЛЕМ

— У коју ће бању да иде тво-ја жена овога лета?

— Ни у једну. Овога лета у-двараћу јој се ја сам.

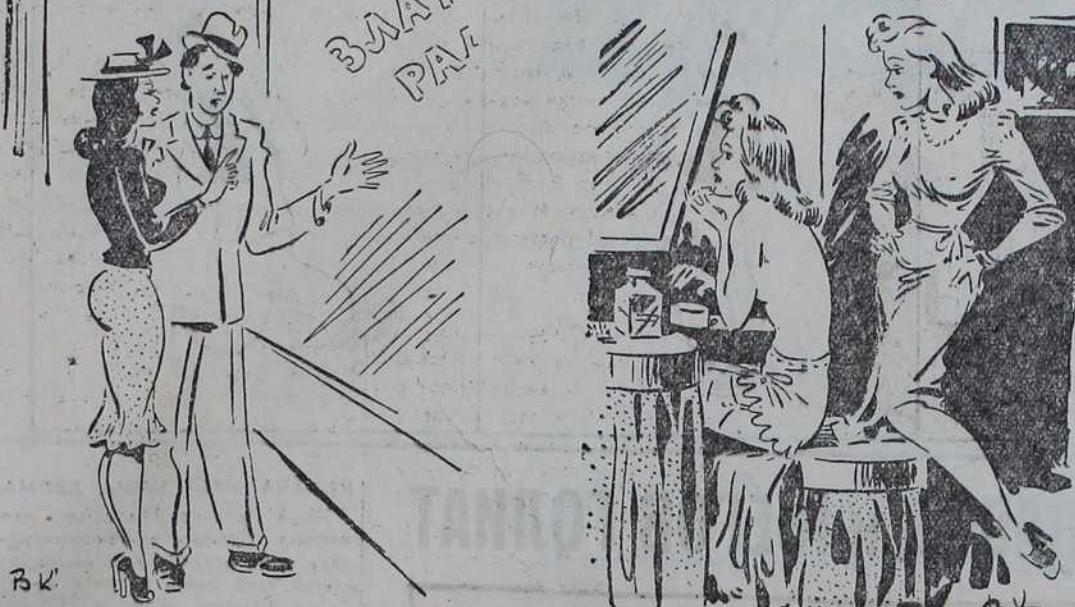
Жена: — Не разумем како човек може да иде сваки дан у кафани!

Муж: — Па зашто онда говориш о стварима које не ра-зумеш.

Женске ВЕСКИ

ЗЛАЋАРИ
РАД

Две даме се спремају да иду на опсерваторију да посматрају помрачење месеца...

— Драги, сутра ми је рођендан...

— Како то, па нема месец дана како сам

ти купио бисерну огледицу за рођендан...

— Збила! — Ах како време брзо пролази!

— Како то да се не чује више певање ваше госпође?

— Па добила је принову.

— Ето видите, деца су ипак благослов Божји!

Лекар: — Ви свирате у дувачком оркестру? Видите, одмах сам то приматио по вашим плутима, а у који инструмент свирате?

Пацијент: — Лупам у добош!

Полицијац: — Ви сте пијани као земља и не смем да вас оставим на улици. Узећу такси, па ће вас шофер одвести кући. Који број има ваша кућа?

Пијаница: — Шта ме питате, кад број стоји изнад улаза!

— Зашто си тако нервозан? Жена ти је рекла да можеш да останеш у мома друштву до дванаест часова.

— Море, не знаш ти њу! Она је рекла дванаест, али је мислила на десет, а чека ме у осам.

— Мали Ика дошао први пут у село и чуо како свиње гроκћу. Сав радостан због тога, трчи својој мајци и виче:

— Мама, мама, свиње говоре исто онако као тата кад спава!

У хотелу:

— Господару, путници из броја 50 отпутовали су а нису платили рачун од 800 динара.

— Ужасно, сада смо изгубили 1000 динара.

Гост: — Нашао сам у супи му-ву.

Келнер: — То није интересан-ти, али ако нађете случајно на крокодила зовите ме. Ја имам код куће акваријум.

— Сматрате ли да се мисли једне данашње жена могу узди-ти изнад стварности, изнад ње-них хартина?

— Могу. Све до — шешира на глави.

Учитељ: — Реци ми, Јово, ко је тебе створио?

Јова: — Не знам, господина учитељу. О томе се свакога да-на код куће препири тата и ма-ма,

Сликар (на изложби): — Ова слика, госпођо, рађена је по једном врло старом маниру.

Госпођа: — Опрости, али да-ма која је на њој има на себи хартију скројену по најновијој моди.

Каплар: — Ти си данас тила неки ликер?

Служевка: — Нисам ја, него милостиви господин.

Куварица: — Госпођо, можете ли ми рећи, шта је то проценат?

— Зашто?

— Месар ми је рекао да ћу сваки дан добијати десет проценат! Шта то значи?

— То значи да отсада треба да купујемо код другог месара.

— Могу да ти кажем, стари пријатељу, да сам ја прави го-сподар у својој кући...

— Весели ме. И моја је жена отпотовала.

— Називао ме је лоповом, па-разитом и идиотом. Да ли да се бијем с њиме?

— Дабоме, нема ничег племе-нијег, него борити се за и-стину.

— Немојте тући жену. Опро-стите јој! Сетите се Христа који је оправдјио грешници.

— Знам, али она није била ње-гова жена.

— Није вас срамота да проси-те на улици.

— А шта би ви хтели: да о-творим радњу?

Уметност на леду

Писац ових редова ич се не разуме у спорт. И уопште није никакав спортски типус, има сра-змерно позамашно трбушче, и, бркове на увијање. Дугачке га-ће на везивање аутор такође но-си, особито од новембра па све док руже не почну да цветају, тојест отприлике до маја. А тр-љање ујутру хладном водом, ту тачку писац скида с дневног ре-да на тај начин што је уопште брише из програма, не свиђа му се та ствар, осећа гађење.

Заборавио је писац да напо-мене да чак ни гимнастику никада није изводио, мразело га. Кад је био мали, терали га дру-гови. Но он је далеко више во-лео да код Пеливана гута ба-клаве и дави се шприцерима. Ни нарочито брз аутор никада није био, ни као дете. Сећа се страшно добро, кад год су крли лубенице, увек га је чича ухва-тио као последњег, никада на време није прескочио ограду. Тако рећи, писац је од увек био неки мало тргаст тип и то му је вељда највише и сметало да по-стане, како се то стратосферски каже, звезда.

Није аутор ни неки нарочит интелигент, зна само неколико изрека на памет. На пример, си-ла закон меље, или мења, не зна тачно. Или рецимо, снага клада ваља, а шта ради ум, аутор се тога не сећа, мало је заборавио. Но свеједно. Главно је оно прво, за силу, и за то се писац ухватио као пијан плота. Ето само због тога аутор се решио да напише ово такозвано спор-тско писмо, требају му тако рећи паре; остао је, рецимо, шворц; као на пример црквени, или ка-кав било други миш; макар и Дириос миш.

Отишао аутор да гледа, како се то зове, заљеђену уметност. Лепо се обукао, и чак навукав нове унтрхозне с потпуно новим учкуром, тек што је из тезге изишао. И фризуру на раздељак писац сјајно удесио, мада је ма-ло ћеласт. Али тек свака је длачица на свом месту, три с ле-ве, а два с десне стране, пола сата провео је аутор у њиховом лицкању и мацкању, и напослет-ку све то заклопио свеже очет-каним полуцилиндром. Што се тиче бркова, они су, претходно намотани на прст, а ноћу испре-совани прима брковезом, од у-век претстављали најсветлију та-чуку пишчеза физиономије, освет-љавајући му оба образа, као што сијају ципеле после глан-цовања с две четке.

У пишчеву ћелеву главу може да стане пуна крпа уметничких творевина. Сликарство, глума, књижевност, и штогод захеле читаоци. Чак и клавир с три ноге на точкићима, и он доста ла-ко улази у ауторову главу са засебним улазом; али стаје само кад се расклопи на дјелове, јер ипак је клавир нешто гломазно, не иде сваком лако у главу, као на пример виолина, или рецимо дромбуља. А с контра-басом та-кође је мало теже. Но, све је то уметност, разуме се. Али писцу никако не иде у главу оно што је видео на Ташмајдану. Зове се то заљеђена уметност. А текло је овако:

Аутор је прво и прво у бифе попио једну врућу, тако рећи на-ште срца, да га загреје. Па је зат-им попио и другу, да мало ра-зигра срце и остале дрангулије. Онда је, већ мало наћефлесан, изишао да гледа. Но да је знато у чему је ствар, писац се никако не би трошио за врућу ракију. Загрејао би се он већ ни други начин, и разиграо би срце као шприцаног коња пред дерби-трук.

Изишло једно умиљато девој-че као маче, са потсеченом сук-њицом и голујдравим батачићи-ма (писцу жао да јој није хла-дно), и почело да се поклизава; а аутор почeo да се презнојава. Вероватно од добра вруће ракије је помешане с много хладне во-де. Срце писцу просто да иско-чи. Страшно се уплашио аутор из којекаква два разлога. Прe свега за девојче; да не падне, и, разбије... рецимо колено или ка-кво било друго испучење. А зат-им и за срце; да случајно не искочи из своје гараже и скочи у одушевљењу на оно девојче доле; страшно се узбудило ср-це и куца, куца... Испада се оно девојче, испада, а аутору жао, Боже, жао, не уме ни да искаже ни да опише. Просто му дошло да сиђе на ону клизницу, па ма-кар се и оклизнуо и пао баш пред фине уметничке папке оне клизачице. Дакле дошло писцу да и поред свих рискантности сиђе, да узме оно сирото девојче на руке, и све плачући за-то што је пао, да га однесе у кабину, ето толико писац има. добро срце, чудо једно!

И све то што је аутор видeo на тој клизници назаваше умет-ност на леду од водоводске во-де, а то је баш оно што писац никако не може да разуме. Иду аутору у тинтару и... голи папци, Може чак да схвати и... врло кратку сукњицу (срце је)... Но никако му не стаје у тикву, кад се неко зими оклизне и падне на... лед и дигне, како то народ, уста му са позлатила, лепо када, све четири увис, никако му дакле не иде у главују да се то зове... уметност на леду. Писац је толико пута дигао ноге на-ред улице, али пакосни људи само су се искидали од смеја, а неко је чак викнуо и: «Уа чи-ле!» А тамо, чим нека уметница легне, сва свих страна чују се уз-даси: «Аааах... красна је!»

Писац се хрсти и чуди!

ПЕДИКИР

Једнога дана у купатилу у Ду-шанови улици направила се ве-ликa галама, у ствари ни око шта. Један сеоски поп, који се окупao, обријao, педикираo, итд., отишао је у своју кабину да се обучи.

Наједанпут се поп разгоропа-ди и поче да виче:

— Молим вас, кабинер, неко ми је променио ципеле, видите колико су ми велике, да ми нога у њима шобоће. Оно, велића попа, — лице, на моје ци-пеле али су ми велике.

Узбудило са цело купатило, сва послуга, па дошао и чика Пера, берберин. Чим угледа по-па, одмах одлучи и рече му:

— Ципеле су ваше, господине попо, него ево зашто су вам велике! — и он показа на једну гомилицу ноктију и жуљева по-скидачима са попних ногу. — Кад би ову гомилу метнули у те ци-пеле, гарантую да би вам било таман.

ВЕРНОСТ

— Баш је страшно колико су данас мужеви неверни. Ни-кад ово није било.

— Море, они су и верни и неверни, али поштена жена да-нас не може да нађе верног љубавника.

Равајлови држављаји

ВЕЛИКА БРИТА

Самртник (судији који је дошао да прави тестамент):
— Малим вас, господине судије, да добро напишете тестамент, јер не бих волео да после смрти имам неприлика!

ЗНА УНАПРЕД

Неко је упитао осмошколца:
— А шта ћеш радити после матуре?

— Покушавај још једном да је подложим...

ЊЕМУ НЕ МОЖЕ ДА ПОДВАЛИ

— Синоћ сам разговарао с твојом женом и твојим братом од стрица, поручником.

— Каквим братом од стрица. Немам ја брата од стрица, поручника.

— Не? Па твоја жена га је тајко претставила.

— Е, мој наивачно. То она може тебе да фарба. Нека проба мени да каже тако нешто...

НИЈЕ ОНА КРИВА

Госпођа: — Како то, Тереза, кад год ја ћеш у кујну ви ништа не радите?

Куварица: — То је због тога што носите филцане ципеле, па вас не чујем кад долазите.

КАСНО СЕ ОПАМЕТИО

— Господине професоре, да ли се зна кад мушкици постају паметни?

— Не само да се зна него је и потпуно утврђено.

— Дакле?

— Дан после свадбе!

НЕПРИЈАТНА ПИТАЊА

Жена једнога песника каже својој пријатељици:

— Колико сам срећна што мој муж пише само рђаве песме.

— Зашто?

— Замисли да је он неки Пушкин, шта би било! Ево о гостоји Пушкин већ сто година пишу, — праве питања да ли је изневерила свога мужа, када, с ким, и колико пута... Признај, којој су жени таква питања пријатна!

СКРОМНЕ ЖЕЉЕ

Управник казненог завода обраћа се двојици осуђеника који су тек стигли:

— Овде морате радити, а занимања можете сами изabrati.

— Желео бих да будем укрутил зверова, одговора први.

— А ја бих, господине управниче, желео да будем морнар, додаде други.

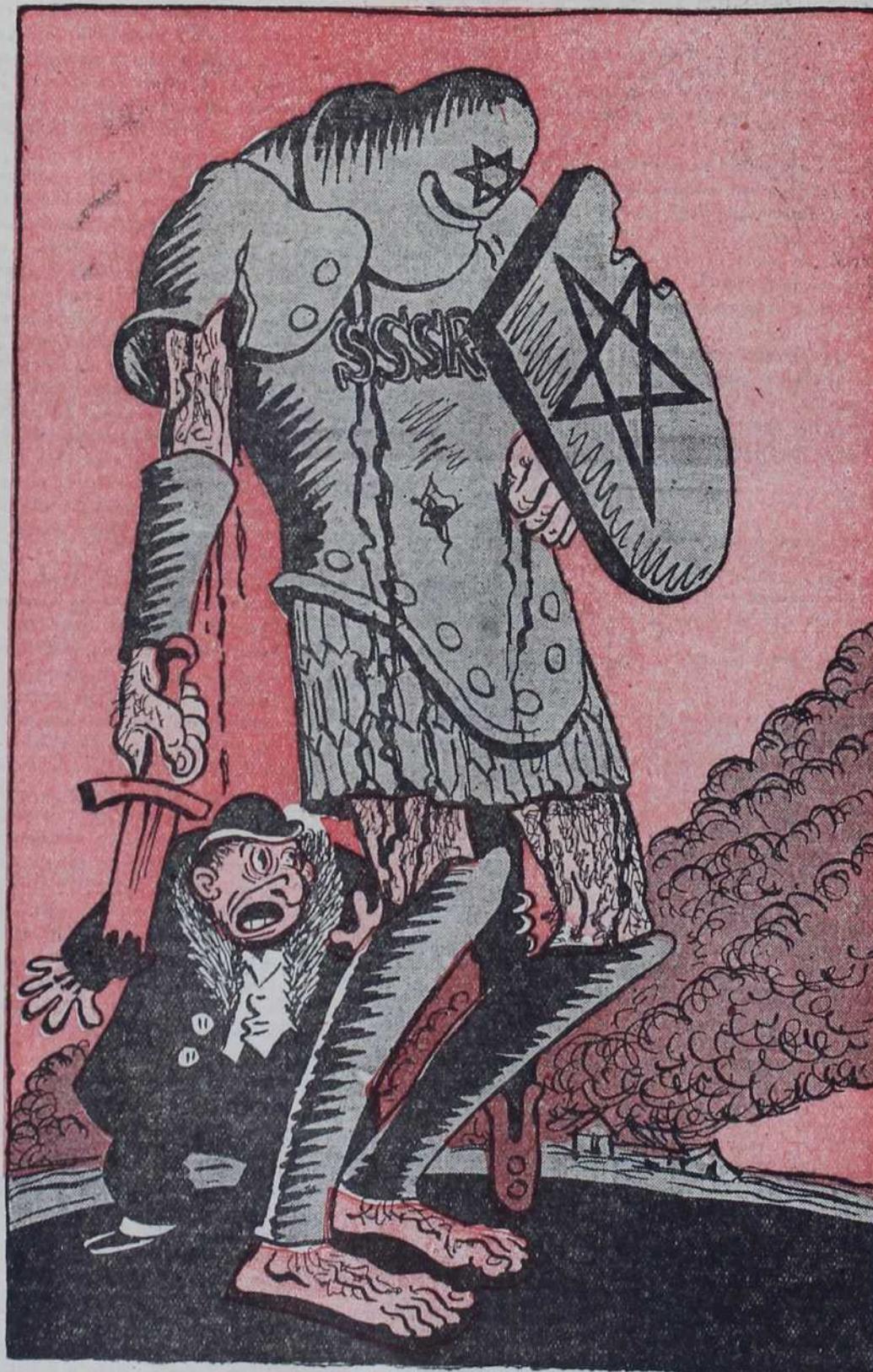
СЕНИ, СЕНИ, СВЕТИ ИКО!

Беше на Светог Илију, сева и грми узастопце. Пљуши крупан град више од поле сата. Крупан, као голубије јаја, млати он већ зреље шљиве у шљивару.

Стоји сељак на прагу. Кува му се у грудима од жалости и од беса. Гледа он то, па виче:

— Сени још једном, свети Ико! Тако ми Бога! Сени те ведни, да није још нека шљива остала на грани! Само да видимо ко ће после пореду памати!

САВРЕМЕНИ ДАВИД и ЊЕГОВ ГОЛИАТ

НОВИ ВОЈНИ ПРЕДМЕТ

Лондон, марта. — Влада је донела одлуку, да се убудуће у свим енглеским Војним академијама изучава поред тактике, стратегије и нови војни предмет — повлачење.

КАКО ЋЕ ЕНГЛЕЗИ НАСТАВИТИ РАТ

Лондон, марта. — На питање новинара како ће Енглеска водити рат у 1942 години, један познати војни стручњак је изјавио:

— Као и досада: Ваздухопловство ће бомбардовати војне објекте (радничке квартове, болнице итд). Пешадија ће и даље да се бави спортом на фронтовима (трачење, скакање у воду, крос-контри, повлачење, бежање). А морнарица ће, уколико је још има, да се бави гурањем.

КАФАНА МЕЂУ ЊИМА ДВОМА

Наша Паланка има само две кафана. Прљаве и обичне Једнога дана искрсну код нас, пре коноћ тако рећи, и трећа кафана на са фирмом «Кафана за уживацију». Кафеџија Мита, газда једне од оних двеју кафана, обриса брзо своју фирму и, већ колико у подне, изнад врата његове кафана искрсну нова фирма исписана руком невештог молера и крупним словима: «Кафана код по уживацију». Јова, сада трећи кафеџија у нашој Паланци, виде да се морају предузети неке мере. Избриса и си своју фирмку, па како му се кафана налазила између две прве, написа нову: «Кафана међу њима двома».

КАД У КРЧМИ НЕМА МЕСТА

Један брачни пар нађе се у ноћи по страшној олуји пред једном планинском крчмом. Крчмар им каже да нема преноћишта. Све је претрпано. Путници се вајкају, не знају где ће и крчмар се најзад сажали и рече им:

— Ако ми обећате да нећете ником рећи, ја ћу вас извући из незгоде. Видите ли ову цркву преко пута? Ја сам у исто време и тутор, те имам кључ, па ћу вас некако сместити унутра, али да пазите добро, да вас нико не примети. А сутра, ујутру, хватајте маглу.

Брачни пар пристаде и добро плати крчмару.

Ујутру у пет сати зазвонише црквена звона и пробудише цело село.

— Какво је то звоњење? промумла крчмар. Марија, рече он служавци, иди да видиш шта је то.

После неколико минута врати се служавка и рече:

— То они из цркве звоне да им се донесе доручак.

ДОБАР ПСИХОЛОГ

У кабинет директора банке улази један младић. Директор га пита:

— Вама је сигурно потребан новац?

— Не, господине, хтео бих да запросим руку ваше кћери.

— Дакле, ипак сам погодио.

НИЈЕ НАДЛЕЖАН

Госпођица: — Молим вас, да ли је дошло какво писмо на пост рестант, под шифром »100.000 пољубаца«?

Поштар: — Будите љубазни па питајте на шалтеру где се издају пакети.

БРЗ ОДГОВОР

Један познати гурман имао је обичај да уз свако јело каже:

— Е, уз ово ваља попити чашицу старог вина!

Тако су га једног дана упитали:

— Има ли шта на свету уз чега не ваља попити чашицу старог вина?

— Има, има, — одговори овај,

— А шта је то?

— Па — вода!